

naša zvezda

Plemstvo duha

Stanislaus Kostka.

Ni plemstvo krvi, ki se ga na god sv. Stanislava spominjamo, ampak plemstvo duha. Stanislav je bil plemič tudi po krvi, a temu plemstvu oziroma njegovim pravicam se je odpovedal na ljubo drugemu, višjemu plemstvu, za katerim je stremelo vse njegovo mlado življenje. Tega plemstva pa ni poddedoval, ampak si ga je s trdim delom in hudimi boji priboril. V tem prizadevanju je mladi poljski knezevič vsakemu izmed nas blizu, zlasti še v teh dneh, ko tudi mladi izgublajo zmisel za

to, kar je višjega, lepšega, duhovnega in tonejo v surovem, brezdušnem materijalizmu.

Čas, v katerem je živel Stanislav Kostka (1550 do 1568), je na moč našemu času podoben. Bilo je to eno najbolj napetih in viharjih stoletij, doba velikih verskih, kulturnih in političnih pretresov. Srednji vek je zatopil, novi se je porajal. Z marsičem dobrim je prinesel evropskim narodom tudi marsikaj slabega. Z ene strani oživiljeni poganski duh uživanja in posvetnosti, z druge krivoverstvo, ki je z neverjetno naglico preplavilo Nemčijo, pa tudi sosedne države.

Ne pravim, da se je Stanislav vse zapletenosti svoje dobe zavedal in da jo je pregledal. A doživljal jo je doma, na Dunaju in v Rimu. In boril se je z njo, četudi v navidezno majhnih razmerah mladega fanta. Njegov značaj je bil res veder, naraven, sončen. Ljubil je naravo, vesel je jezdil po polju ali se kopal v bližnjem potoku, soroden je bil vsemu, kar spada »k jutru, k pomladi, k milemu nebu«. A brezskrben ni bil. Izredno svežost in zdravje duha, s katerim ga je Bog v tako obilni meri ohranil, je skrbno čuval in si ga je ohranil pedobno kakor svojo globoko vernost z odločnim, neustrašenim bojem s svojo okolico. V živi zavesti, da je

to, kar je večno, važnejše kakor to, kar je minljivo, se je Stanislav boril za duhovno plemstvo svoje duše. Pri tem se od svoje okolice ni dal premotiti. Ni mu vzela mladostnega poleta lahkoživa plemiška družba, ki se je zbirala v njegovem domu, niso ga premotila plesišča, kamor ga je vabil brat, niso ga ustrašile bratove grožnje in udarci. Bil je močnejši kot njegova okolica, zato je nanjo vplival in ne obratno. Posebno jasno se ta zgled pokaže v poznejšem življenju brata Pavla, čigar smrtni dan (13. nov.) je postavila Cerkev za Stanislavov god.

Stanislav se je neverjetno živo zavedal duhovnega plemstva, ki ga postane kristjan deležen po svetem krstu: otroštva božjega. To plemstvo duha mu je bilo neprimerno več ko plemstvo krvi. V njegovih sodobnikih so se porajale želje po čim večji posvetni oblasti, po bogastvu in pohlep po čutnih nasladah. Stanislav pa je iskal »to, kar je zgoraj, kjer je Kristus« (Kol 3, 1). Poznal je vidni svet, a vendar je dobro vedel, da biva še drug, višji svet, ki je sicer prikrit našim telesnim očem, ni pa zato nič manj resničen. In v tem svetu je bil Stanislav doma: pri Bogu, pri Mariji, pri Kristusu v zakramentu sv. Rešnjega Telesa. Bog, Marija, Kristus, svetniki, to mu niso bili le medli pojmi, marveč živa resničnost, žive osebe, s katerimi se je pogovarjal kakor mi z znanci in prijatelji. Ni čuda, da se je zato tudi nebo nagnilo k njemu in ga okrepčalo v najtežjih trenutkih, ko je bil na smrt bolan v hiši protestanta Kimberkerja, pa si brat ni upal poklicati katoliškega duhovnika, ali na poti v Dillingen, kjer je v neki cerkvi želel biti pri sv. maši in sv. obhajilu, pa je na žalost, da so mu stopile solze v oči, zapazil, da ni več katoliška.

V tej živi zavesti otroštva božjega, v tesni, iskreni zvezi z višjim nadnaravnim svetom, je tudi naša moč v boju z Bogom odtujenimi stremljenji naše dobe. Močna vera v Kristusa, ljubezen do Zakramenta, v katerem nam je posebno blizu, in prisrčna, otroška ljubezen do Njegove Matere: v tem je naša moč, s tem se najlepše oblikuje naš značaj. Čim bolj se usmerimo v ta nadnaravni svet, čim bolj smo v njem doma, tem močnejši smo, tem lažje bomo pomagali njim, ki jim tvar, materija zastira pogled v višine, kamor je Bog sam dvignil človeka. Stanislavovo življenjsko geslo: »Nisem rojen za minljivo, ampak za večno« naj usmerja zato tudi naše življenje in delo!

md

Marija je prišla k nam

V zadnji številki »Naše zvezde« smo brali povabilo na zborovanje v kongregacijski koči pod Stolom. Sklenili smo, da bomo prišli. Zanimalo nas je, kakšna je nova koča, nekateri so jo šli že prej gledat in jim je bila zelo všeč, še bolj pa smo se veselili, da se bomo zopet sešli s tovariši iz vse škofije.

Dne 30. junija smo se odpeljali iz Ljubljane. Bili smo dobre volje in vso pot smo veselo peli. Čas v vlaku nam je hitro minil in že smo bili v Žirovnici. Tu smo izstopili in čez dobro uro smo prišli v Zingarske peči. Koča je bila ravno dograjena in je bilo okrog nje še vse razkopano. Mi na to nismo gledali, brez pomišljanja smo vstopili v prostorno kuhinjo, bila je sveže pobeljena in čista. Na koncu je bil velik štedilnik in ob njem kuharica, ki nas je veselo sprejela. Ob straneh pa so bile po dolgem mize in klopi. Odložili smo nahrbtnike in kuharica nam je postregla z vročim čajem. Potem pa smo se dobro oblekli in šli pred kočo čakati še drugih. Ko smo se vsi zbrali, nam je dal gospod voditelj navodila za vedenje v koči in nam je odkazal ležišča.

Precej posla smo imeli, da smo si vse uredili in si postlali. V koči smo se počutili popolnoma domače in hitro smo se seznanili ter postali prijatelji. Popoldne je kmalu minilo. Po večerji nam je gospod voditelj povedal, da bomo dobili za našo kapelo kip Matere božje in da ji bomo šli naproti.

Sonce je že zahajalo, vendar je bilo še svetlo. Za kočo smo odšli po stezi proti Smokuškemu vrhu. Ko smo prišli na vrh, se je že začelo mračiti. Pot je bila posuta s kamenjem in vedno bolj nagujena. V dolini smo že opazili lučke. Kmalu se je popolnoma stemnilo in svetili smo si z električnimi svetilkami. Vse vasi v dolini so bile zastrte v temo, videla so se le razsvetljena okenca. Tu pa tam smo videli kako lučko, ki se je premikala skozi temo kot kresnica v majski noči. To so bile svetilke kolesarjev in voznikov, ki so se zapoznali vračali domov. Okrog nas pa je bilo vse tiho, slišati je bilo le drobno kamenje, ki se nam je kotalilo pod nogami.

Nekako na pol poti smo se ustavili. Dva kongreganista sta šla v dolino po kip Matere božje. Darovala ga je dobra gospa iz Ljubljane, blagoslovil pa gospod župnik z Breznice — v njegovo faro spada naša koča. Začasno, dokler ne postavimo posebne kapele, pa smo ga prenesli v zasilno kapelo v naši koči. Kip je lesen, izdelan je v gotskem slogu in predstavlja Marijo, kraljico nebes in zemlje, z Jezusom v naročju. Dobri vaščani so za kip pripravili lepo okrašena nosila in so v sprevedu spremili Mater božjo do nas.

Medtem pa smo si razdelili plamenice in jih prižgali. Tiho smo čakali in gledali v dolino. Kmalu smo opazili svetle lučke, ki so se nam bližale. Ko je prišel spreved do nas, smo sprejeli Marijo. Uredili smo se v procesijo in gospodje voditelji so začeli peti litanije v čast Materi božji. S plamenicami v rokah smo šli zopet nazaj proti koči. Iz doline je bilo videti kot bi se vila po pobočju ognjena kača in po vsej ravnini so ljudje, ki so jo opazili, začudeni hiteli gledat. Mnogi so pustili večerjo in celo pastirji so prišli prav do nas in se nam pridružili.

Spreved se je počasi pomikal naprej in Marija z Jezusom je šla sredi med nami. Iz naših grl se je razlegala ponižna prošnja k Mariji, kraljici vseh svetnikov. Najprej so se oglasili tisti, ki so bili najbližji, potem se je njihov glas širil naprej in vsi so se jim pridružili. Z vso iskrenostjo smo jo klicali in vemo, da nas je slišala. Naš glas je sicer potihnil, naša prošnja pa je odmevala naprej, splavala je čez dolino in se ustavila pred Marijinim oltarjem na Brezjah in ona nas je blagoslovila. Vso pot smo peli in vedno bolj smo bili navdušeni. V nočni temi so svetile naše plamenice daleč na okrog in pot pred nami je bila popolnoma svetla. Z Marijo v sredi in s pesmijo na ustih smo šli naprej. Kmalu smo dospeli do Smokuškega vrha. Tam gori pri znamenju so se nam pridružili še oni fantje, ki prej niso šli z nami. Tudi oni so imeli plamenice in so stopili v spreved. Še več naj je šlo z Marijo in še bolj smo peli. Zopet smo bili v gozdu in približali smo se koči. Še nekaj korakov in bili smo doma. Tu pa nas je čakala še tretja skupina, to so bili pastirji, ki so prišli s svojih planin, da pozdravijo svojo in našo Mater.

S Sinom na roki in vsa v cvetju je stala naša nebeška Mati na nosilnici, okrog nje pa smo bili mi, njeni otroci in njegovi bratje. Opravili smo pred njo večerno molitev, potem pa smo jo ponesli v kapelo. Tu smo je postavili na oltar, da bo varovala in blagoslavljalja to kočo in vse, ki v njej prebivajo.

Ob koncu zborovanja pa smo Mariji vrnili obisk. Peš in tešč smo zjutraj poromali na Brezje. Pri Marijinem oltarju smo bili pri sveti maši, ki jo je daroval naš prevzvišeni, in pri sv. obhajilu. Prosili smo jo blagoslova za naše kongregacije, za vse voditelje in kongreganiste. Potem pa smo se razšli po vsej Sloveniji. Bog daj, da bi se drugo leto zopet sešli pri Mariji Snežni v naši koči.

Pavel

Naša koča v Zingariči

Vsak dan

Na nitih svilenih visijo nam duše.
Brnijo srebrno vsak dan
hvalnice zjutraj in prošnje zvečer.
A nekaj jih težkega vleče na tla.
Teži jih vsak dan
kot kamen na prsa dejan.
O da bi bil angel poslan,
ki težo olajšal bi,
da bi nam duše še lepše molile
vsak dan! Stane

Zapovedal je

Kdo? Komu? Kaj?
Bog sam je zapovedal, ne le priporočil.
Svojim angelom je zapovedal. Njim, ki so z veseljem pripravljene izpolniti vsak njegov migljaj. Njim, ki so močni in mogočni in dobri.
Kaj je zapovedal Bog svojim angelom?
»Svojim angelom je zate zapovedal, naj te varujejo na vseh tvojih potih« (p. 90).
Si že kdaj pomislil na to, si se kdaj tega živo zavedel? Vedi odslej, v kakšnem varstvu živiš? Angela — poslanca božjega — imaš ob strani.
O angelu varuhu otrok si že slišal, tudi njegove slike si že videl. Tudi molil si k svojemu angelu, ko si bil še otrok.
Mar sedaj ne moliš več, mar misliš, da imajo angela samo otroci?
Vsi božji otroci imajo svojega angela varuha, tudi ti! — Bodi le božji otrok in zaupaj svojemu angelu in priporočaj se mu: izkusil boš gotovo njegovo moč in dobroto.
»Na rokah te bodo nosili, da z nogo ne zadeneš ob kamen. Stopal boš čez gada in modrasa, hodil boš po levu in zmaju« (ps. 90) — zmagovalec!
Kaj je vendar človek, da se ga Bog tako spominja, in koliko ceno ima ena sama neumrjoča duša, odrešena s krvjo Kristusovo! *Agnosce, christiane, dignitatem tuam* — spoznaj svoje dostojanstvo. Testis

**Naša Zvezda je Tvoj list!
Od Tebe zavisí, kakšen bo in
kako se bo razširil!
Zato delaj zanj in ga širi
med svojimi znanci in prijatelji!**

Zakaj se učim jezikov

Katoliški in slovenski dijak sem. Katoliški, da nosim Jezusa povsod, to pa naj dobi izraz v lepi slovenski govorici, zato se z veseljem poglobljam v slovenski jezik, ne toliko v slovnico, ampak v vznesen jezik naših pisateljev.

Hodim na realno gimnazijo, zato mi še včasih Caesar nagaja in bi latinščino mnogokrat najrajši vrgel stran. Pa kako prijetna zavest, da je v tem jeziku napisano vse, kar bom rabil v bodoče, da izpolnim življensko načelo: Kristusa Kralja v vsem in povsod.

Prav iz istega namena se rad učim francosčine. Z veseljem opazujem silen razmah katoliške literature v zapadnih državah zlasti v Franciji, Belgiji in na Holandskem. Kako prijetno je prebirati spomine pisateljev konvertitov. Bourget, Copée, Verlaine, Claudel, vsi ti jecljaje izražajo Bogu, ki nam je dal življenje, slično reki od studenčka naprej, dokler se ne izlije v neskončno morje božje dobrote, v hvalo, da jih je k Sebi poklical. Iz njihovih del spoznavam, koliko mora človek trpeti na poti k Bogu in kako dober, ljubezniv in sočuteč bom moral biti, če me bo Bog kedaj v svoji dobroti porabil za orodje, popolnoma odvisno od Njega, ki naj vodi ljudi k Njemu.

Na vzhodu od njih poudarja mlad rod katoliških pisateljev: Lippert, Klug, Parsch, Gardini, v nasprotju z narodno ozkosrčnostjo, da je lepše, če povsod zapojo: Mir ljudem na zemlji, kakor pa če rožljajo s sabljami in z bodočim žico odmerjajo: do tu je moje že sedaj, kar je pa onstran bo pa v najkrajšem času prišlo v mojo posest.

Hočem, da se tudi pri nas širi Kristusovo kraljestvo, kraljestvo miru, zato se rad učim nemščine, da lahko prebiram njihova dela v izvorniku.

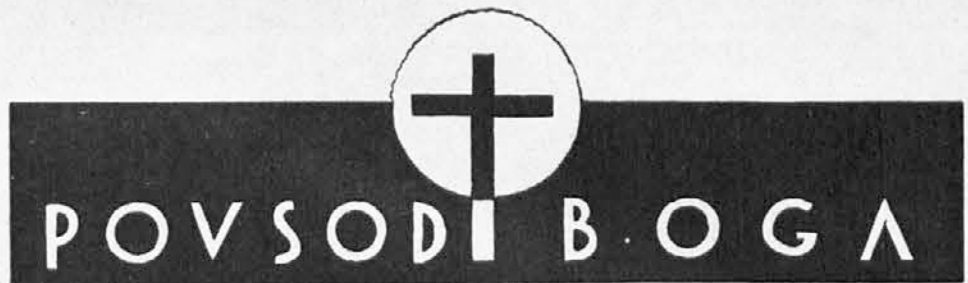
Upam, da smem reči, da se učim jezikov radi višjega in vzvišenejšega smotra kakor je papirnato spričevalo. *Janez*

Urednikova beseda

Najprej bi Te vprašal, kako »Našo Zvezdo« čitaš. Glej, naš list Ti hoče pomagati v Tvojem verskem življenju. Zato ne hiti mimo glavnega, vvodnega sestavka. Po možnosti ga čitaj večkrat, zbrano. Uporabi ga za svoje meditacije. Večkrat je v isti namen dodan še drug, krajši sestavek.

Če imaš želje, sporoči jih. Urednik jih bo od srca vesel. In še bolj Tvojih prispevkov: kratkih poročil o važnejših dogodkih, ki se tičejo našega gibanja, dopisov iz kongregacij, pesmi, krajših sestavkov, risb in ugank, skratka vsega, kar bi po Tvojem preudarku moglo »Našo Zvezdo« dijakom še bolj približati. Seveda ne smeš pozabiti na smer in okvir našega lista. Včasih boš našel svoj prispevek manj ali več spremenjen. Poglej, kaj je drugače, in če vidiš, da je tako prav, drugič to upoštevaj. Le tako se boš izvežbal, uredništvu pa prihranil mnogo dela.

Prosimo, pošljite pravočasno prispevke za decemberski številki

Francoski kardinali so izdali skupno pastirski pismo proti brezboštvo, ki je povzročilo današnjo stisko v svetu. Danes gre, pravijo, za obstoj Francije. Ali se bo pravno obnovila ali pa se bliža nevarnost propada. Zato je nujno potrebno zopetno pokristjanjenje šole, družine, družabnih in mednarodnih odnosov.

»Osservatore Romano« odločno zanika podtikanja nekaterih časopisov, da bi bila sv. stolica kaj prispevala k italijanskemu osvojevalnemu pohodu v Abesinijo.

Žrtvam španske meščanske vojske je naklonil sv. Oče posebne sadove sv. maš, ki so se na letošnji praznik Vernih duš opravile po njegovem namenu.

Žalostni jubilej. 15. septembra je poteklo 25 let, odkar je bil v Španiji odpravljen verouk iz državnih šol. Vlada framasona Canalejasa je določila, da morajo tisti, ki se hočejo odslej učiti verouka, plačati posebno šolnino in položiti ob koncu leta poseben izpit iz te tvarine. Poučeval pa se je ta prostovoljni in posebno obdavčeni verouk le popoldne, ko hodijo — po španskem pregovoru — iz hiše le psi in tuji. Ker jih veliko ni moglo plačevati teh posebnih taks, je od 225.000 otrok nehalo prejemati pouk v svoji veri 175.000. Slavna framasonska vlada od tedaj je seveda preskrbela tudi za to, da je kmalu prešla vzgoja učiteljev v roke elementov, ki so bili po večini brezverci. Ni čuda, če je tako državna šola postala kmalu odkrito brezbožna. Razumemo tudi, zakaj je imela brezbožniška propaganda boljše rezultate toliko uspeha. Tista generacija, ki je od 15. septembra 1911 naprej posečala ateistično šolo, se bori danes za boljše življenje v Španiji proti Cerkvi.

Sovjetska liga brezbožnikov je imenovala Larga Caballera za svojega častnega člana. Obenem pa ga je pozvala, naj tudi v bodoče stremi za tem, da bo dobro izvršil svojo nalogo: z vsemi sredstvi boriti se proti Cerkvi in vsaki religiji. Od sedaj naprej bo visela slika španskega ministrskega predsednika v lokalnih brezbožnih celic in njegovo ime bo zapisano v seznamu mož, zaslužnih za ateizem.

Sovjetska mladina. (Dragoceno priznanje.) Kongres sovjetske mladine, ki so ga sklicali v Nižni Nowgorod (sedaj Gorki), je potekel zelo klavrno. Po poročilu Komsomolske Pravde je več govornikov tožilo, kako slabe uspehe žanje komunistična propaganda med sodobno mlado generacijo, ki se vse bolj nagiba k protirevolucionarnim idejam. Delegat Lukianov je za to dejstvo navajal tale vzrok: »Naša mladina živi pozimi v napol podrtnih lesenih barakah,

ki so slabo pokrite in nič zakurjene. Izpostavljena je vsem neprilikom in, tresoč se od mraza, se spominja v živem domotožju topline domače hiše. Spoznava, da postaja njeno slabo življenje vedno slabše. Kar pa se nas tiče, voditelj komunizma, pa mesto da bi popravljali strehe in razbita okna, mesto da bi si prizadevali, da napravimo mladini življenje, če že ne srečno, pa vsaj znosno, jo preplavljamo s pozivi in razglasi, v katerih jo navdušujemo, da naj bo vedno pripravljena braniti režim, ki ji do danes ni dal drugega kot cel kup bridkih razočaranj.« Pišejo, da so delegati te besede svojega tovariša odobraval.

Po poročilu belgijskega lista »Standard« od 3. oktobra je prišla policija na sled komunistu, ki je imel nalogo z dinamitom pognati v zrak Lurško votlino s kipom Brezmadežne. Na črno listo so postavili tudi dr. Valleta, zdravnika od Euraux des constatations, dalje župana in škofa iz Lurda. Po Španiji Francija. Iste metode! Seveda vse za odrešitev proletariata!

V nedeljo, 4. oktobra, so prebrali v vseh katoliških cerkvah Holandske skupno škofovsko okrožnico proti brezbožništvu. V njej javljajo, da se je v okrilju Katoliške akcije ustanovil poseben odbor, ki bo organiziral skupno, enotno in tako uspešno borbo proti brezbožni propagandi na vseh poljih. Ta odbor je sestavljen iz samih odličnih mož, med drugimi so njegovi člani minister Aalberse, bivši minister van Nispen itd.

Katoliška univerza v Ottawi (Kanada) je organizirala uradno šolo za Kat. akcijo; učni načrt obsega tečaje za laike, duhovnike, redovnice itd. Skrbi tudi za javna tozadevna predavanja, vodi liturgični apostolat za zapuščeno mladino, praktično socialno delo itd. Le z resnim delom bomo postali pravi apostoli!

Sedemdesetletnico svojega življenja je obhajal 7. oktobra general Družbe Jezusove grof Vladimir Ledóchowski. Prav je, da se tudi na tem mestu spominimo tega jubileja ne samo, ker je to mož čudovitih zmožnosti, ki je v teku 21 let, odkar vodi ta, za Cerkev tako zaslužni red, storil toliko dobrega za kraljestvo Kristusovo na zemlji, ampak tudi zato, ker je on nekako oče vseh kongregacij. Tudi mi mu kličemo: Ad multos annos.

1. oktobra so na Poljskem z vladnim dekretom razpustili Poljsko svobodomiselnostno društvo, ki je imelo po vsej državi mnogo postojank. Razpuščeno pa je bilo iz razlogov javne varnosti in državnega reda.

Fanta s farme

Povest iz zapuščenega kota Vaccaria

Spisal Ernest Drouven D. J.

Prevedla Marija Kmetova

(Dalje.)

A kakšna nespamet, da bi pri tej gonji in na to razdaljo mogel zadeti; kakšna nespamet, da bi mogel s streli priklicati koga na pomoč! Nihče jih ne bi mogel slišati in sploh se ne bi nihče zmenil za to — za tako vsakdanjo malenkost! Roberto se je tega predobro zavedal.

Le še minuto! Morda so bile samo še sekunde..., pa bo moral dospeti do gozda in potem...

Fant je stisnil zobe. Strahovito mrzlo ga je spreletela groza, neka groza, ki je doslej ni bil še nikoli tako občutil, tista groza v bojazni za svoje mlado, toplo življenje.

V obupni odločnosti je zasadil konju ostroge v život, da je opotekaje se zdrvel še enkrat s poslednjimi močmi dalje.

Ko bi mogel najti kako skrovišče, kjer bi se branil, branil...

...dà, dokler se ne bo znočilo! Po nebu so se že začele razpredati sive mreže.

Slednjič je dosegel rob gozda; pripel je do pragozda, ki je bil poln strahotnega mraka. A tudi oba Indijanca sta ga že imela v svoji mreži in se zakadila proti njemu...

Kakor mačka se je fant skotalil s konja in izginil med visokimi, z goščo preraslimi pragozdnimi velikani. Zano je zaslišal, kako sta si preganjalca zaklicala drug drugemu in se vila ko kači tik za njim. Fant je zdajci zgrabil za samokres in ga krčevito tiščal v pesti, zagledal je mogočno deblo, kamor bi se lahko skrila, stekel je proti njemu — — —, tedaj pa, o Bog! Steza, steza, prava pravcata steza! Od veselja je vzkliknil in se pognal v temno ulico! Saj ni tekel, kar frčal je po njej, drevil konja naprej in naprej. Nič ni slišal, komaj da je videl — a kar dalje, le dalje po tej stezi, ki pa je morala privedi do človeških bivališč, do belokožcev, do prijateljev, zakaj domačini si niso narejali takih stez!

Prav nič se ni zavedal, koliko časa je tako divjal po stezi, a kar mahoma se mu je v polmraku zasvetlikalo skozi mrak pragozda: pred seboj je zagledal hišo iz rdeče opeke, hišo naseljenca. Krog in krog so se raztezale lepo obdelane njive, nasadi sladkornega trsja, mandijoke¹ — in tam na levi... je bila

¹ Mandijoke so po meter dolge, užitne korenine.

gruča zagorelih, utrjenih delavcev, ki so delali na polju.

Fant ni niti zapazil, da sta bila njegova preganjalca zaostala in za ta dan opustila preganjanje. Loveč sapo, je planil naprej, v okrilje belih, ki so ga začudeno sprejeli in je fant slednjič tudi sam verjel, da je rešen.

2. Na farmi da Cunhovich.

Po več dni daleč naokrog je bilo eno samo posestvo, ki ga nista nikdar obiskala lovec na Indijance in njegov sin; še več, prav skrbno sta se ga celo izogibala. In ko si je Roberto nekoliko opomogel od prestanega strahu in je videl, da je prav v tujem okolišču, mu je prišlo koj na um, da je brez dvoma na posestvu da Cunhovich. Njegovo misel so mu delavci koj potrdili.

»Gospoda že od popoldne ni doma,« so mu povedali in nekdo je še dodal: »Odšel je v taborišče rdečkožcev, da pomore nekemu bolniku.«

Da Cunha je bil edini beli posestnik v tej zakotni pokrajini Vaccaria, ki se ni udeleževal divjega in surovega početja drugih posestnikov in gavhov. Živel je v miru, skoraj v prijateljstvu z Indijanci iz pragozda.

Robertu ni bilo torej prav nič prijetno, ko je spoznal, da je bil zašel prav na to posestvo. Saj je vedel, da so vsi — posestnik in njegova služinčad — ostro obsojali početje njegovega očeta in tovarišev. Mogoče se nocoj niti domov ne bo mogel vrniti! Ali mu bodo prizanesli, ko bodo videli, da je sin »loveca na Indijance«, da je tak lovec celo on sam, dasi ima šele štirinajst let? Mračilo se je bolj in bolj. Delavci so se pripravljali, da pojdejo domov.

»Pojdi z nami v hišo,« je pozval neki delavec fanta, ki je oklevaje stal pri njih. »V hiši se bova s senjoro¹ posvetovala, kako bi ti pomagali, da prideš domov.«

Nekam tesno je bilo fantu pri srcu, ko je šel za svojim vodnikom, a nato je hotel z glasnimi kletvicami in prisegami za maščevanje dati duška svoji onemoglosti in se tako pripraviti, če bi ga morda v hiši čakala kaka neprijetnost. Trabalhador — vodnik — mu ni odgovarjal; prav nič ni bilo na njegovem obrazu, iz česar bi bil mogel fant sklepati, ali so mu njegove besede všeč ali zoprne.

Privedel je Roberta v veliko, čedno sobo in mu velel, naj si odpočije, dokler se ne bo vrnil in mu povedal, kako in kaj. Precej dolgo je moral fant čakati. Nemirno je koračil po sobi gor in dol; nato je pristopil k oknu in je videl, da je bilo zunaj temnejše in temnejše in se je slednjič znočilo.

Ze zdavnaj so se bili poslednji delavci vrnili s polja. Nekateri so se odpravili v svoje nizke, lesene bajte, drugi so morali še poskrbeti za živino, ki so jo segnali za čez noč v mangueiro, okroglo stajo z obzidjem, ki je bilo na sirovo sestavljeno dva metra na visoko in za meter na debelo iz modrih železnjakov.

V sobi se je popolnoma stemnilo. Tedaj je slednjič tiho vstopila ženska,

¹ Senjora = gospa.

srednje postave, držeč gorečo svetilko v roki.

Roberto se je okrenil. Zdaj jih bo pa slišal! Čeprav Ribeirovi in da Cunhovi niso bili naravnost v sovraštvo, a prijazni si tudi nikoli niso bili! Fant je bil kar jekleno trd v obraz. Naj le rečejo in si mislijo karkoli, on jim bo že znal odgovoriti! Presneto!

Žena — bila je senjora da Cunha sama — je molče postavila luč na mizo. Nato je pristopila k velikemu fantu, ki je bil v svojem obnošenem, usnjatem suknjiču bolj podoben odraslemu moškemu in lovecu kot pa dečku, in kakor bi bila njegova mati, mu je položila roko na razkuštrane lase in dejala neizmerno dobrohotno: »Ubogi fant, koliko si moral pač prestati!« Takih besed pa fant ni pričakoval! Nesramnega odgovora, surove kletve, ki sta mu bila že kar pripravljena na jeziku, zdaj le ni mogel izustiti. Pritegnilo se mu je krog ustnic in skoraj nejevoljno je s sunkom vrgel glavo vznak, da bi se izognil nenavadnemu ljubkovanju. Prav nobene besede ni mogel odgovoriti in tudi ni mogel pogledati kvišku, zakaj neka skrivnostna moč mu je legla na oči.

Senjora da Cunha mu je primeknila stol. »Pridi, pa malo k meni sedi,« ga je zaprosila, »da se bova zmenila, kaj bi bilo storiti. A najprej moraš vedeti, da si nam ljub in dobrodošel gost.«

Molče se je fant usedel in strmел predse. Pri poslednjih besedah, ki jih je žena prisrčno izgovorila, so dobile njegove poteze, ki so bile zaradi divjega in robatega življenja ostro začrtane, izraz neke zagrizene muke.

Koliko časa je preteklo že odtlej, ko je govorila temu srcu ljubezen, materinska ljubezen!

Ah, tega najbrž sam fant ne bi mogel povedati. Ljubezen? Ne, te pač ni poznal!

Pa ga je zdaj vendar zgrabilo za vrat in ga davilo, krčevito mu je stiskalo srce. Roberto se je stresel, kakor bi se hotel v strahu nečesa ubraniti, iznebiti.

»Glej, nemogoče je, da bi se še nocoj vrnil domov. Bržkone mojega moža ne bo pred jutrom nazaj in le on bi te mogel zadostno braniti pred napadom rdečkožcev.«

(Nadaljevanje.)

»Naša Zvezda«

je glasilo dijaških Mar. kongregacij.

Izdaja jo Škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru (dr. T. Klinar).

Urejuje jo uredniški konzorcij (dr. T. Klinar).

Izhaja ločeno za dijake in dijakinje, 14 dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu.

Stane: celoletno 1936/37 za oba dela 30 Din, celoletno 1936/37 za en del 15 Din, posamezna (ločena) številka 1 Din.

Uprava: Ljubljana, Streliška ul. 12/II (Ljudski dom).

Rokopise naslavljajte na: Uredništvo NZ, Ljubljana, Pred škofijo 12/II (stolno župnišče).

Tisk. Jugosl. tisk. v Ljubljani (K. Čeč).